

1. fejezet: Csínytevés

Adrian

Unottan ücsörögtem Nash társaságában a kollégium egyik eldugott folyosójának ablakában. Már sötétedett, hamarosan mehettünk aludni ahelyett, hogy buliztunk volna, mint a többi fiatal. Mindkettőnk feje zsongott, hiszen egész délután a közelgő vizsgákra tanultunk, és korán reggel újabb előadás várt ránk.

- Holnap már igazán kimozdulhatnánk kicsit. - Kifelé bámultam az ablakon.

- Az egyik kocsmában lesz egy koncert. Igazi élő rockzene. Kitombolhatnánk magunkat - rázta Nash a szőke tincseit, mintha máris ott lenne. Kerek arcán megjelent az a két gödröcske, amit úgy bírtam benne.

- Dögunalom ez a koli. Sosem történik semmi - rúgtam bele bakancsommel a fal mellett álló műanyag székbe.

A Hartfordi Egyetem Művészeti Tanszékének kollégiumában laktunk, és mivel mindketten meglehetősen hasonló beállítottságúak voltunk, elég gyorsan összebarátkoztunk. Nash a saját neméhez vonzódott, én pedig... Nos. Mondjuk úgy, hogy nem igazán tettem különbséget fiúk és lányok között. Minden esetben az illető személyisége határozta meg a pillanatnyi irányultságomat.

A koli tényleg unalmas, túl szigorúan felügyeltek bennünket. Semmi rendbontás, semmi hangoskodás, vagy buli, ivászatról, és egyéb hasonló szórakozásról nem is beszélve. Persze, titokban összejártunk a szobákba bandázni, de a büntetésektől tartva mindenki inkább a városban vezette le a fölös energiáit.

Leugrottam az ablakpárkányról, és megálltam a barátommal szemközt.

- Mutasd a nyakad!

Nash büszkén félrefordította el a fejét, hogy feltárja előttem legújabb szerzeményét. Erős parfümillat csapta meg az orromat. Sosem szerettem, amiért ezt a tömény, fűszeres vackot használja, mert néha a fürdőben is meg lehetett fulladni tőle. Figyelmen kívül hagytam a számomra cseppet sem vonzó illatot, és Nash kiszívott nyakát tanulmányoztam. Tegnap éjszaka az egyik alkalmi partnere szabályos virágmintát szívott a nyakára. Még sosem láttam ilyesmit. A keskeny szívásnyomok virágszirmokká álltak össze.

- Ez a srác egy kibaszott művészvámpír - nevettem hátravetett fejjel, ami azt eredményezte, hogy jól bevartem a falra akasztott poroltó készülékbe. - Picsába! - kaptam a fájó ponthoz. - Ez meg mi a francnak van itt?

Dühösen leakasztottam a piros palackot, és leengedtem a földre. Nash felkuncogott a szerencsétlenségemen.

- Úgy látom, ma mindennel bajod van.

Egyet kellett értenem veled. Egészen kimerültem, és minden idegesített. Ahogy ez a rohadt palack is. Amikor pedig fáradt voltam, hülyeségek jutottak eszembe.

- Te oltottál már tüzet valaha? - Leguggoltam a készülék mellé, hogy jobban szemügyre vehessem.

- Nem, de kit érdekel? - fintorgott Nash, majd a készülék felé bökött a fejével. - Ott az a két kallantyú.

- Szóval, ha ezt megnyomom, akkor kijön rajta a por? - néztem fel a barátomra.

- Gondolom, de azért meg ne nyomd!

- Hm, megnézem - vigyorogtam máris, mint egy rosszcsont gyerek.

Nash is leugrott az ablakból, majd hátrébb lépett. Sejtette, hogy nem viccelek. Marokra fogtam a két fület, és összenyomtam. Kattanás hallatszott, és abban a pillanatban eszeveszetten ömleni kezdett a por a készülékből. Sokkal jobban, mint azt én gondoltam volna.

- Úristen! Te bolond vagy! Zárd el! - kiáltotta Nash éles hangon.

Felkacagtam a sikítozásán. Elengedtem a kallantyút, de az úgy maradt, és a por továbbra is ömlött a készülékből. *A franca!* A szám elé kaptam az ingem, hogy ne lélegezzem be az apró szemcséket.

- Már nem nyomom, de még mindig jön!

Felálltam. Nash-sel rémülten néztünk egymásra. A por rövid idő alatt kezdte beteríteni az egész folyosót. Már látni is alig lehetett a füstszerűen gomolygó anyagtól.

- Tűnjünk el innen! - Megragadtam Nash karját, és magam után húztam a folyosón.

Röhögve, köhécselve futottunk néhány lépést, majd benyitottunk az első ajtón, és gyorsan magunkra húztuk.

- Baszki, hogy nézel ki? - kuncogott Nash.

- Te sem panaszkodhatsz - tört ki a nevetés belőlem, mert a barátom úgy festett, mint egy kísértet. Arcát, haját és a ruháját belepte a fehér por. Valószínűleg én is hasonlóképpen nézhettem ki. Szép lesz kimosni a hosszú hajamból. Röhejes volt az egész, de nem nevetgélhettünk tovább, mert a folyosóról hangoskodás zaja szűrődött be hozzánk.

- *Tűz van! Tűz van!* - kiabálta valaki.

A szám elé tettem a kezem, hogy elfojtsam a nevetésem, és akkor a tűzjelző visító hangja hasított a levegőbe.

Te jó ég!

- Kurvára bajban vagyunk - jegyeztem meg most már némi idegességgel tűzdelt hangon.

- Cseszd meg, Adrian! - szitkozódott Nash. - Ha lebukunk, komoly büntetésnek nézhetünk elébe.

Körülnéztem, hol lehetünk. Egy takarítószerházban álldogálhattunk, mert felmosóvödrök, seprűk és tisztítószeresek sorakoztak a polcokon. Nem láttam másik ajtót, ahol meglóghattunk volna. Síri csendben várakoztunk, míg már nem hallottunk semmilyen neszt a túloldalon. Óvatosan kilestem a folyosóra. Sehol senkit nem láttam, de a porban kirajzolódott néhány lábnyom, és az ablakokat is kitárták.

- Nem látok senkit - súgtam Nash-nek.

- Akkor lépünk!

Halkan kiosontunk a helyiségből, és a lépcső felé vettük az irányt. Szidtam magam az ismételt meggondolatlanságom miatt. Igaza volt az apámnak. Sosem fogok felnőni. *Huszonkét évesen ki csinál ilyen ostobaságokat? Hát én.*

Hirtelen újra hangokat hallottunk lentről, valakik az emeletre igyekeztek. Visszapillantottam. Árulkodó nyomaink sorakoztak mögöttünk.

- Menj fel az emeletre! Én itt maradok, és eltüntetem a nyomokat - suttoztam. Én hibáztam, nekem kellett elvinnem a balhét.

- Le fogsz bukni - csóválta Nash a fejét.

- Ez az én saram. Nem kell, hogy mindkettőnket megbüntessenek.

A hangok már vészesen közeledtek. Nem maradt időnk hosszasan tanakodni.

- Tűnés! - taszítottam egyet a barátomon, és ő azonnal felrohant a lépcsőn.

A szertár felé hátrálva, a lábammal próbáltam elseperni a cipőink nyomát. A végén már nem is kellett, mert a leülepedő por szép lassan eltüntette a többit. Már az ajtónál jártam, kezem a kilincsen pihent.

- Maga mit keres itt, Brown?

Összereztem a szigorú hangra, majd lassan megfordultam. Az egyik felügyelő állt előttem. A férfi dühös tekintettel, csípőre tett kézzel nézett rám.

- Gondolhattam volna, hogy maga csinálta. Na, jöjjön! - intett a fejével.

Szóltanul követtem. Nem láttam értelmét a magyarázkodásnak, úgyis tudták, hogy én vagyok a hunyó.

- Itt várjon! - utasított a férfi az igazgató irodája előtt, majd bement.

Miért van még itt az igazgató ilyenkor? Ledobtam magam az egyik székre, mire a ruhámból por szállt fel. A szemcsék táncát figyeltem a lámpa fényében. Kellemetlen beszélgetésnek nézhettem elébe, ugyanis ez már nem az első eset, amiért behívtak. Legutóbb egy kopott padot dekoráltunk ki az udvarban, ami szerintem irtó jó lett, de a vezetőség nem értékelte. Azt mondták elhiszik, hogy művészeti iskolába járunk, de ne az egyetem parkjának elcsúfítására fordítsuk a tehetségünket. Azelőtt pedig visszaszóltam az egyik nevelőnek, aki állandóan beszólogatott Nash-nek csak azért, mert meleg.

Az egyetemet szerettem, de a kolit nem. Utáltam a szabályokat. Az apám nem engedte, hogy lakást béreljek. Tisztában voltam vele, hogy azért, mert nem bíztak bennem. Túl sok bajt okoztam már, pedig sohasem ez vezérelt. Csupán nem találtam a helyem, és minden balul sült el.

- Menjen! - bökött a nevelő az iroda felé, majd távozott.

Nagyot sóhajtva léptem be a világos helyiségbe. Az ablakból a szemközti parkra lehetett rálátni. Én is szívesebben lettem volna most ott, és bámulom a babakocsit tologató anyukákat, minthogy részt vegyek az előttem álló kellemetlen beszélgetésben. Az igazgatónő az asztal mögött ülve, komoran nézett fel rám a szemüvege fölött. Most sem találtam szimpatikusabbnak, mint az elmúlt három év során. Sosem kedveltem, bár a sok egyoldalú diskurzusunknak köszönhetően, ez az ellenszenv igencsak kölcsönös lett.

- Most mondanám, hogy üljön le, de a ruháját elnézve jobb, ha állva marad - károgta a szigorú tekintetű nő, majd hátradőlt a székében, és folytatta. - Mr. Brown,

mivel ez már nem az első eset, ezért kénytelen leszek felhívni az édesapját, hogy keressen önnek egy másik kollégiumot.

Ijedten kaptam fel a fejem. Arra számítottam, hogy leszidnak, esetleg kapok valamilyen figyelmeztetést, vagy egy hétig délutánonként nem hagyhatom el a kolit, de a kirúgásra sosem gondoltam volna.

- Ennyiért? Ne vicceljen már! - csúszott ki a számon.

A nő felvonta a szemöldökét.

- Már így is túl sok bajt okozott nekünk. Ez egy jó hírű kollégium - felelte jéghideg hangon.

Most aztán tényleg bajba kerültem. Nem akartam másik koliba kerülni, ahol senkit sem ismerek, és amúgy is már csak ez az egy év maradt hátra. Meg kellett alázkodnom, amit rendkívül utáltam, de ez egyszer muszáj volt.

- Elnézést kérek, igazgatónő. Nem lehetne, hogy... - kezdtem.

- Nem! - vágott azonnal a szavamba. - Sajnálom, el kell hagynia az intézményt! Most menjen, és tegye rendbe magát! Értesíteni fogom, ha beszéltem az édesapjával.

Az esélyt sem kaptam meg. Mérgesen sarkon fordultam, és újra a lépcsők felé vettem az irányt. Kíváncsi pillantások kísérték utamon. Egyesek csak összesúgtak, mások nyíltan kacarásztak a kinézetemen. Valószínűleg én is röhögtem volna magamon, de a banya tett róla, hogy ne legyen hozzá hangulatom.

Kurvára nem tudtam, mi lesz most. Apám ki lesz akadva, Cindy pedig az orra alá dörgölheti, hogy ő megmondta. Gyűlöltem a nevelőanyámat. Cindy alig egy tízessel idősebb nálam. Az ujsa köré csavarta apámat, engem pedig állandóan basztatott. Hol a szexuális irányultságomba kötött bele, hol az öltözködésembe, hol abba, hogy túl sokat buliztam. Addig tömte a fateromat a faszágaival, míg végül elküldtek ide, Amerikába, azon belül is West Hartfordba, hogy lehetőleg minél messzebb legyek. Igaz, ezt az egyet nem bántam, mert én sem akartam Cindy közelében lenni, viszont anyagilag még mindig tőlük függtem. Ők fizették a sulit, és ők szabták meg azt is, hogy kizárólag a kollégiumban lakhatok. Most viszont kihajítanak, és elképzelésem sem volt, hol találnak nekem másik helyet, mert abban biztos lehettem, hogy nem én választhatom ki, hová akarok menni.

- Na, mi a helyzet? - pattant fel az ágyról Nash.

Ő már lezuhanyozott. Szőke haja nedvesen tapadt a fejére, és csak egy alsónadrágot viselt. Hófehér bőre szinte világított a félhomályban.

- Kirúgtak - dörögtem, és én is a fürdő felé vettem az irányt.

Nash bejött utánam.

- Hogy mi van?

- Szerintem, az a rohadék csak erre várt. - Ledobtam magamról a pólót, és a földre ejtettem.

- Ne már, Adrian! - hüledezett a barátom. - Ez nem olyan nagy vétség, hiszen gyakorlatilag semmi kárt sem okoztál. Csak egy takarítás, és már nyoma sincs.

- Le kell zuhanyoznom. Apa mindjárt hívni fog. - Feleslegesnek tartottam ezen rágódni, mert semmit sem változtatna a dolgokon.

Nash csüggedten hagyott magamra. Nem lehetett túl boldog attól, hogy az utolsó évre egyedül marad. Mondjuk, a közös előadásokon találkozhatunk, de az már nem olyan lesz, mintha együtt lalnánk.

A gyors zuhany után két törölközőben léptem be a szobába. Egyik a fejemen, másik a derekamon.

- Mit fogok csinálni nélküled? - Nash az ágya szélén gubbasztott.

- Inkább az a kérdés, apám, vagyis inkább Cindy hová fog bedugni engem. - Kinyitottam a szekrényajtót, ahonnan pólót és rövidnadrágot kaptam elő.

- Nem tudom, vannak-e szabad helyek a kolikban, hisz nemrég kezdődött a tanév - tűnődött Nash.

Éppen, hogy magamra húztam a pólót, már csengett is a telefonom. Ránéztem a képernyőre, majd Nash-re, és megnyomtam a hívásfogadás gombot.

- Apa - szóltam bele köszönés nélkül.

- Mi az istent műveltél már megint, Adrian? - üdvözölt nem éppen a legkedvesebb módon.

- Miért kérdezed, ha úgyszólván tudod? - feleltem, és leültem a saját ágyamra, Nash-szel szemben.

- Ne szájalj velem, fiam! Miért kell állandóan ilyen helyzetbe hoznod minket? Tudod, milyen nehéz lesz új helyet találni neked? - kiabált a készülékbe.

Hallottam, hogy Cindy ott van mellette, és mondja a magáét. Felállt a szőr a karomon a nyivákolásától.

- Bárhol lehet bérelni egy kis lakást - jegyeztem meg nem túl határozottan.

- Arról ne is álmodozz! Hívlak, amint sikerült valamit intéznünk! - közölte, és azzal megszakította a hívást. Legalább nem kellett sokáig hallgatnom a szitkozódását.

Ledobtam a készüléket az éjjeliszekrényre, és eldőltem az ágyon. Nash nem kérdezte, mit beszéltünk, mert apa olyan hangosan üvöltött, hogy mindent hallhatott.

Nash is hanyatt vágta magát az ágyon.

- Hátha valami király helyre kerülsz.

- Nevetséges. Huszonkét éves vagyok, és még mindig úgy bánnak velem, mint egy taknyossal - dűnyögtem a mennyezet felé.

- Mondjuk, ha nem csinálnál ilyen marhaságokat... - jegyezte meg Nash óvatosan.

Csak azért nem szóltam vissza, mert igazat kellett adnom neki. De erről is ez a szar hely tehetett. Az ember már unalmában is örütségeket talált ki, én pedig különösen. Néha tényleg úgy viselkedtem, mint egy gyerek. Ezt az egy évet kell kibírnom, és aztán keresek valami melót, nincs más megoldás. Pedig még nagy terveim voltak a jövőt illetően, de talán, majd később megvalósíthatom őket.

Keveset aludtam az éjszaka, ami azt eredményezte, hogy alig bírtam ébren maradni az előadásokon. Kedvetlenül lézengtem a kampuszon, és még az a kis tejfölszőke srác sem érdekelt, aki egész délelőtt a nyomomban járt, feltehetően azzal a szándékkal, hogy megismerkedjen velem. A morcos ábrázatommal elriaszthattam, mert végül nem szólított le, pedig lehet, nem ártott volna kieresztenem a gőzt.

Még be sem értem a koliba, amikor megszólalt a mobilom. Nem akartam elhinni, hogy ismét apám hív. Lehetetlennek tartottam, hogy ilyen hamar találjanak valamit.

- Csomagolj össze, mert ma este kiköltözöl! - jelentette ki.

Ilyen nincs!

- Gyorsak voltatok - húztam el a számát. - Hol kell jelentkeznem? - Behunytam a szemem egy pillanatra, és nekitámaszkodtam a porta melletti falnak.

- Sehol. Érted fognak menni - felelte apám.

Ez meglepett. *Milyen kóli az, ahol érte mennek az emberért?*

- Akkor legalább azt mondd meg, hová fognak vinni?

Már azon se lepődtem volna meg, ha azt mondja, hogy a reptérre, és toljam haza a seggemet.

- Cindy unokatestvéréhez fogsz költözni - érkezett apa válasza. - Ott jó kezekben leszel.

- Ne már, apa! Azt sem tudom, ki Cindy rokona! Inkább keresek én másik kollégiumot - csattantam fel.

Eszem ágában sem volt a mostohaanyám valamelyik besúgójához költözni. Tuti valami vén szatyor, aki még az itteni nevelőktől is jobban be akar majd szabályozni, és minden lépésemről beszámol apámnak.

- Fejezd be a hisztit, Adrian! Nem vagy már gyerek! Este érte mennek, és nem szeretnék többé hallani rólad egy rossz szót sem, különben megvonom az apanásod!

Egyre jobb. Még fenyegetőzik is. Csak egyszer legyen vége ennek az évnek!

2. fejezet: A nem várt vendég

Tristan

A pirosnál várok, amikor megszólalt a mobilom. Épp váltott a lámpa, és kivettem az indexet, így nem tudtam megfigyelni ki lehet a hívó, egyszerűen csak rányomtam a zöld ikonra.

- Tristan Hyland - mondtam a nevem unottan, ma már vagy századjára, ugyanis a cégtől tartottam hazafelé, és ott is egy halom embernek kellett bemutatkoynom.

- De örülök, hogy sikerült elérnem téged - szólalt meg egy vékony, női hang. - Szervusz, Tristan, Cindy vagyok, apád unokatestvére.

Fél pillanatig töprengnem kellett azon, ki a fene az a Cindy, aztán beugrott.

- Ó, szia, Cindy! Hogy vagy? - tettem fel ezt a semmitmondó kérdést. Fogalmam sem volt, miért hívhatott, hiszen legalább tíz éve nem láttam, és nem is beszéltem vele. Középiskolás éveim végén jártam, amikor Cindy férjhez ment valami idősebb, angol pasihoz, és odaköltözött hozzá. Azóta nem sokat hallottam felőle.

- Köszönöm, remekül vagyok - csacsogta. - Igazából Claytonnal akartam beszélni, de mivel nem értem el, téged hívtalak.

Apámmal igen nehezen tudott volna beszélni, mert ő valahol a Karib-tengeren sűttette a hasát egy jachton, utána pedig az isten tudja, merre veszi az irányt, ugyanis világ körüli útra indult. Éppen ezért kellett bemennem a céghez, hogy átvegyek mindent.

- Szívesen segítek, ha tudok - ajánlottam, és közben behajtottam a birtokunkra vezető útra.

- Nagy szívességet szerettem volna kérni apádtól, amit valójában egyszer már felajánlott, de akkor nem éltünk vele. Michael fiáról, Adrianról lenne szó - mondta a nő óvatosan.

Adrianról sem hallottam még soha, Michaelnek pedig csak a neve rémlett.

- Hallgatlak. - Begurultam a villa elé, de nem szálltam ki.

- Nem tudom, hallottad-e, de Adrian ott tanul nálatok a Képzőművészeti Egyetemen. Utolsó éves, és egy ostobaság miatt kirakták a kollégiumból.

Már sejtettem, mire akar kilyukadni, és majdnem közbe is szóltam, de aztán meggondoltam magam, mert ha apám egyszer már felajánlotta a segítségét, akkor nem igazán maradt más választásom nekem sem.

- Szóval, nem lenne gond, ha erre az utolsó évre hozzátok költözne? - kérdezte Cindy nyájas hangon. - Szeretnénk, ha felügyelet alatt lenne, és kiben bízhatna az ember, ha nem a saját rokonaiban?

Most komolyan vegyék a nyakamba egy húsz év körüli kölyköt? Egyáltalán miért kell neki felügyelet? Ha nem teszem meg, apám bizonyára lehord a sárga földig. A villa hatalmas, bőven elférne, de semmi kedvem nem volt felelősséget vállalni senkiért.

- Nem tudom, Cindy. Talán ezt mégis apámmal kellene megbeszélned. Elvégre, övé a birtok - háritottam udvariasan.

- Hidd el, akartam, és ha el tudnám érni, akkor nem hozzád fordultam volna. Sajnos az idő szűkös, már ma el kell hagynia a kollégiumot - magyarázta. - De, ha ez problémát jelent, akkor kitalálunk valami mást. Sajnálom, hogy raboltam az idődet - szabadkozott megjárt szót használva a hangjában.

Ismertem már ezt, hisz a barátnőm is gyakran használta ellenem. Megforgattam a szemem. Utáltam, amikor valaki ezt csinálja.

- Oké, végül is nem gond - sóhajtottam egy nagyot. - Nem hinném, hogy apámnak kifogása lenne ellene.

- El sem tudom mondani, mennyire hálás vagyok, Tristan!

- Majd dobd át a címet, és érte küldöm a sofőrömet - mondtam.

Le akartam rázni, azonban Cindytől nem olyan egyszerű megszabadulni. Elkezdett áradozni, milyen férfias lett a hangom, ami kurvára nem igaz, mert ugyanolyan, mint régen. Talán csak a cigarettától kissé karcosabb. Aztán kérte, küldhetnék át neki néhány fotót magunkról, mert ezer éve nem látott minket, majd kitért a nősülési szándékaimra, a munkára és, hogy mikor akarjuk őket meglátogatni Angliában.

Rendesen lefárasztott, mire végre megszabadultam tőle. A címet rögtön küldte, én pedig szóltam Carlosnak, hogy hatra menjen érte ezért az Adrianért. Bent ledobtam a táskámat a nappaliban, majd megkerestem Juliát, a házvezetőnőnket.

- Már is itthon, Tristan? - kérdezte az asszony, amikor meglátott. A könyvtárban törölgette a port.

- Hagyja azt most abba, és legyen szíves, tegye rendbe az egyik vendégszobát, mert új lakónk érkezik - mondtam nem túl lelkesen.

- Nocsak! - szaladt magasba Julia szemöldöke. - És szabad tudnom, hogy kicsoda?

- Cindy férjének a fia, Adrian.

- Michael Brown fia hozzánk költözik? - derült fel Julia arca.

Hát, igen. Ő sokkal jobban ismeri apám rokonságát, mint én. Julia már vagy húsz éve nálunk dolgozott.

- Csak amíg befejezi az egyetemet. Utolsó éves. - Kifordultam a helyiségből, és a konyha felé vettem az irányt.

Julia követett. További szó nélkül kezdte el melegíteni nekem az ételt. Anyám halála után, mindig ő gondoskodott rólam. Sokkal többet beszélgettem vele, mint apámmal.

- A vendégszobák rendben vannak. Úgy illene, hogy ráhagyjuk a választást, melyiket szeretné - oktatott ki az asszony.

- Nekem aztán mindegy - vontam meg a vállam.

- Többet főztem. Azt hittem, Kimberly is itt vacsorázik - mosolygott, miközben összes haját igazgatta, amit a tarkójánál összefogott kontyba tűzött, mint általában mindig.

- Majd holnap, ma nem ért rá. Köszönöm. - Elvettem tőle a felém nyújtott tányért, és letettem a pultra.

- Akkor én megyek, végeztem mára. Viszont, így marad étel Adriennek is. - Julia kiakasztotta a nyakából a kötényt, összehajtván letette a pultra. Mosolyogva intettünk egymásnak, és távozott.

Gyakran étkeztem a konyhában, mert semmi értelmét nem láttam a hatalmas étkezőben megteríteni csak miattam. Hiába volt finom a kaja, a gyomrom is korgott, mégsem esett jól. Szerencsére Julia nem láthatta, hogy csak turkálom az ételt. Haragudtam apámra, amiért lelépett. Hirtelen rám szakadt minden, és most még ez az idegen kölyök is. Valahol megértettem az öreget, hisz rengeteget dolgozott, és most már szerette volna élvezni az életet. A döntése túlságosan hirtelen született meg, időt sem hagyott, hogy esetleg tiltakozzak ellene.

Öt nappal ezelőtt, vacsoránál jelentette be, hogy elutazik, és nem tudja előre megmondani, mennyi időre. Megnyugtatott, hogy a cégnél mindent elrendezett, és nekem nem kell minden nap bejárnom, meg nagyjából amúgy is tudom, hogyan mennek a dolgok, hiszen évek óta neki dolgoztam, csak épp nem közvetlen mellette. Ettől függetlenül mellbe vágott, amiért ekkora felelősséget tett a vállamra úgy, hogy engem meg sem kérdezett róla. Mióta összejöttek Emmával, a szomszéd birtokon élő özvegyel, apa olyannak tűnt, mintha teljesen kicserélték volna. Örültem a boldogságának, de ezt kicsit soknak éreztem. Durr bele, a mélyvízbe.

Abban reménykedtem, hogy ez az utazás nem hónapokra szól, hamarosan minden visszatér a régi kerékvágásba. Mindketten folytatjuk a munkánkat, és majd én szóhatom az ő nyakába Adriant. Végül is, ő vállalta, nem én, és Cindy hozzá közelebb áll, mint

hozzám. Nekem épp elég a saját munkám, és a készülődés a Kimmel való közös életemre.

Kezembe vettem a telefonom, és megcsörgettem Brant.

- Lenne kedvetek holnap este eljönni vacsorára? - vágtam azonnal a közepébe.

- Milyen apropóból? - kérdezett vissza a barátom.

- Kim is itt lesz, és kaptam egy koloncot a nyakamba. - Felálltam, és öntöttem magamnak egy italt.

- Gőzöm nincs, miről beszélsz, de lehet róla szó. Megcsörgettem Danát, hogy ráér-e, de ha nem, én mindenképpen ott leszek - egyezett bele Bran.

Kimentem a teraszra, és rágyújtottam.

- Majd holnap mindent elmagyarázok, és kösz. - Bontottam a hívást.

Igazából nem tudtam, miért vagyok kedvetlen, mert örülnöm kellett volna. Ideiglenesen enyém lett a birtok és a cég is, ráadásul hamarosan eljegyzem a barátnőmet. *Mit kívánhattam volna még?* Mindenem megvolt, mégis úgy éreztem, valami hiányzik. Valami, amit nem tudtam szavakba foglalni. Huszonnyolc évesen enyém lehetne a világ.

Nem állítom, hogy nem éltem, mert az egyetemi évek alatt mindent kipróbáltam, amit csak lehetett, de aztán jött a hazaköltözés, és ezzel együtt az elvárások. Céges vacsorák, bálók, jótékonyági rendezvények, egy csomó unalmas összejövetel. A barátnők váltották egymást, és végül belépett az életembe Kimberly. A lány mindenkit levett a lábáról, engem is beleértve. Apám az első néhány hét után közölte, hogy őt kell feleségül vennem, mert szerinte mindenféle szempontból megfelel nekem. Kitűnő családi háttér, kiváló iskolázottság és tökéletes külső. Nos, igen. Én is így gondoltam, és ez a közel három év alatt mit sem változott. Úgy terveztem, hogy decemberben megkérem a kezét, akkor lesz az évfordulónk. Utána hozzám költöztetem, és megkezdem a majdnem házas emberek életét.

Nagyot sóhajtva álltam fel, miután már a második szál cigit is elszívtam, és visszamentem a házba. Felszaladtam az emeletre, ledobtam az öltönyömet, helyette kényelmes rövidnadrágba és pólóba bújtam. A lépcsőn tartottam lefelé, amikor nyílt az ajtó, és Carlos bekísérte a vendégemet. Mindketten két hatalmas táskát tartottak a kezükben.

- Kösz, tedd csak le, innen már megoldjuk - szoltam oda a sofőröknek, majd Adrianre néztem, aki meglepetten bámult rám.

Azt hiszem, egyikünk sem ilyennek képzelte a másikat, bár nem tudtam, Adrian mire számított, de a tekintetéből ítélve, jobban meglepődött, mint én. Színes öltözéke egészen meghökkentett, de a magassága, a szép arca, és a feje tetején kontyba kötött, világosbarna haja szintén. Adriannek egészen különleges volt a megjelenése.

- Üdv! Tristan Hyland - nyújtottam felé a kezem.

A fiú zavartan ledobta mindkét táskát a földre, és fogadta a kézfogásom.

- Adrian Brown, szia. Valamiért idősebb unokatestvérre számítottam - mondta. Mély hangja kristálytisztán csengett.

- Ó, nem én vagyok Cindy unokatestvére, hanem apám. Gyere beljebb, azokat pedig majd felvisszük később - invitáltam a nappaliba.

A fiú lecövekelt a kanapé előtt, és megint intenem kellett, hogy üljön le. Jól nevelt.

- Nem hallottam még rólad, mondjuk, apádról sem. Egyáltalán nem ismerem Cindy rokonságát - mondta.

- Iszol valamit? - Ismét az italokhoz sétáltam, mert muszáj kicsit ismerkedni vele, és gondoltam, majd az alkohol oldja a feszültségét, vagy még inkább az enyémet.

- Kösz, nem gyakran élek vele.

Felvontam a szemöldököm, és öntöttem magamnak, majd leültem vele szemben. Nem szándékoztam elnyújtani a beszélgetésünket. Elég lesz, ha csak lefutjuk a kötelező köröket.

- Nagyon szép ez a ház - jegyezte meg udvariasan, és körbevezette a tekintetét.

- Kösz. Kicsit olyan, mint egy múzeum. - Belekortyoltam az italomba.

- Művészeti suliba járok, úgyhogy nekem ez... - mosolyodott el.

Bájos. Adriannek szép a mosolya, ezt azonnal megállapítottam.

- Pontosán mit tanulsz? - tettem fel az első illendő kérdésem.

- Festészetet.

A térdeire támaszkodott, és a kezeit tördelte. Ahogy előrehajolt, a fura mintás inge szétnyílt, és láttatni engedte a mellkasán lévő tetoválásait. Talán valami feliratok lehettek, nem láttam tisztán. A lámpák fényében megcsillant a nyakában lógó arany kereszt.

- Akkor lesz mivel lefoglalnod magad. Rengeteg festmény van a házban - mutattam körbe a kezemben tartott pohárral.

- Igen, azonnal kiszúrtam őket - bólogatott mosolyogva.

- Talán fáradt vagy, és még ki is kell pakolnod. - Letettem a poharamat a közöttünk lévő asztalra. - Gyere, felkísérlek, és válassz magadnak szobát.

Adrian nem tiltakozott. Kezünkbe vettük a táskáit, és megint csak udvariasan magam elé engedtem a lépcsőn.

- Egyedül is fel tudtam volna hozni - jegyezte meg, de szerintem csak azért, hogy megtörje a csendet.

Felkaptam a fejem. *Tényleg a szűk, fekete nadrágba bújtatott fenekét bámultam? Na ne! Ezt ne!*

- Balra - mondtam, miután felértünk. - Jobbra egy másik szárny van, az az apámé, de ő most nincs itthon. Négy szoba közül választhatsz - dobtam le a táskákat a folyosón.

- Nekem teljesen mindegy, melyik - fordult felém Adrian.

- Inkább nézd meg őket! - Türelmetlenül nyitottam ki az ajtókat, hogy válasszon, és hadd tegyem el magam holnapra.

Adrian sorban besétált mindegyikbe, majd megállt az utolsó közepén.

- Ezt szeretném, ha nem gond.

Az én szobám mellett választotta, habár nem tudhatta, hogy melyik az enyém.

- Jó döntés! - Kitártam az üvegezett erkélyajtót, el akartam dicsekedni a gyönyörű kertünkkel, amit imádtam.

- Azonnal kiszúrtam, hogy van erkély, ezért választottam - kuncogott Adrian mögöttem, és kijött hozzám. - Húha! - tátotta el a száját.

Kint már sötétedett, de a kerti lámpák fényében is káprázatosan festett a park.

- Gondoltam, hogy tetszeni fog - mosolyodtam el most először, mióta belépett a házamba.

Adrian csillogó tekintetével találtam szembe magam. A kert szépsége elbűjíhatott ennek a fiúnak a ragyogóan kék íriszei mellett. Tuti bolondulnak érte a csajok.

- Ez sokkal több, mint amire számítottam - vigyorgott aranyosan. - Köszönöm, hogy befogadtatok. Ígérem, nem leszek a terhetekre.

Nem akartam belemenni abba, hogy felesleges többes számban beszélnie, mert egyelőre csak velem kell beérnie, és nekem aztán édes mindegy mit csinál.

- Biztos vagyok benne - bólintottam. - Nos, akkor nyugodtan vedd birtokba a szobát. A szomszédban leszek, ha valamire szükséged lenne - indultam el, de aztán mégis visszafordultam. - A konyhában találsz kaját. Érezd magad otthon.

- Köszönöm - vigyorgott még mindig az erkélyajtóban állva.

- Akkor, jó éjszakát - köszöntem el tőle újra, és szinte bemenekültem a saját birodalmamba.

Beérve, az ajtónak dőltem, és nagyokat lélegeztem, hogy lenyugtassam magam. Aztán elfojtottam néhány szitkozódást, végül inkább beálltam a zuhany alá.